

dem følgende ejendommelige Form: „Jeg ved meget godt, at jeg i høj Grad er i Vejen for det ærede Medlems politiske Fremtidsplaner, at han mener, han kunde komme meget videre med Venstre ad de Veje, han nu vil føre det, hvis jeg ikke var. Jeg ved det saa udmærket godt. Lad os for en Gangs Skyld tale rent ud“. Denne Udtalelse suppleres paa en lige saa forunderlig Maade af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, der sagde, at mine Fremtidsplaner gik ud paa at blive Chef for Partiet Venstre. Jeg maa sige, at den Tillid til vor Dygtighed, som udgaar af disse Udtalelser, forbavser mig. Man mener aabenbart, at det radikale Venstres Styrke paa 18 Mand skulde være i Stand til at omringe de 50 Venstremænd, afvæbne dem, hugge deres Førere ned, anbringe dem under Bevogtning og derefter føre denne samlede Trop frem bagefter det radikale Parti. Ja, det er virkelig en ganske overordentlig Dygtighed, man tillægger os, naar man udtaler Frygt for, at en saadan Fare kunde true dem, og naar Statsministeren endogsaa forudsiger, at naar han er af Vejen, er der mere Fare for, at det vil gaa saadan.

Maa jeg til den højtærede Statsminister sige, at hvis jeg havde opfattet Venstres Politik, som den efter Aarhundredskiftet formede sig, saaledes, at den kunde være gavnlig for Landet og tjenlig for de Ideer, jeg altid har tjent, saa længe jeg fra ganske ung har beskæftiget mig med Politik, var jeg virkelig blevet i Venstre, og saa tænker jeg nok, jeg havde fundet en eller anden Plads der. Naar jeg ikke gjorde det, naar vi dannede det radikale Venstre, var det, fordi Venstres Politik gled ud af sit Leje og gled mere og mere bort fra sit Udgangspunkt, jo længere Aarene skred frem. Derfor var det, vi dannede vort Parti og arbejdede for det, og derfor fik det et saa sikkert Fodfæste i Befolkningen, at hverken Valget i 1920 og dets Bagvaskelser eller en overmægtig Presse eller nogen Alliance mellem de politiske Partier og Kapitalmagten til økonomisk Boycotning af det radikale Venstre eller nogen som helst Alliance mellem nok saa modstridende Partier kunde faa Bugt med det. Det er ikke paa Grund af vore Personers Styrke, men paa Grund af vore Ideers Styrke, at vi ved, at naar Valget kommer i Aar, vil det hamre den Kendsgerning fast, at man ikke faar Bugt med det radikale Venstre.

Hvad der skilte os fra Venstre den Gang, og hvad der senere har skilt os fra Venstre, var en Række Spørgsmaal, som ogsaa lever i Øjeblikkets Politik. Det var Opfattelsen

af Militærspørgsmaalet, den militære Ordningens Betydning for Danmark, hvor Venstre just i de Aar, da vort Parti dannedes, svingede, og efter hvilken Svingning de har arbejdet sig længere og længere over til et endeligt Samarbejde med de Konservative. Det var den svage og forsagte Politik for Folkets Selvstyre, som Venstre førte, saaledes at først da de politiske Begivenheder skabte et Flertal her i Folketinget, hvor Venstre ikke havde nogen afgørende Indflydelse mere, kunde Sagen løses — under det radikale Ministerium. Det var Venstres Mangel paa Kraft i dets Skattepolitik og Toldpolitik; de talte altid om de direkte Skatters Fortrin for de indirekte, men de gjorde intet væsentligt; først da de Radikale fik Magt til at styre her i Landet, kom der en Ændring i Forholdet mellem disse to Skatter (Afbrydelse af Indenrigsministeren [Kragh: Hvornaar har de Radikale haft Magten her i Landet?]). De har haft Magt til at styre her i Landet i de 7 Aar, vi sad sammen med dem, der støttede os til at gennemføre den Politik; højtærede Indenrigsminister, vi var Talsmænd for, og som da sejrede. Venstre talte altid om deres Modstand mod Beskyttelse, men allerede under Toldlovene, som kom kort efter vort Partis Dannelse, arbejdede de sig et godt Stykke frem i Toldbeskyttelsen; nu er baade deres Ord om de direkte Skatter og deres Stilling til Beskyttelsen jo endt i Samarbejdet med de Konservative.

Det var endvidere Venstres Stilling til Grundværdibeskatningens Princip, som vi har maattet arbejde frem her i Landet mod Venstres Modstand, indtil den sejrede paa et Punkt, men venter paa sin endelige Sejr. Det var deres Mangel paa Forstaaelse af Jordpolitikken, saaledes at der først i 1919 skete den afgørende Vending i den Maade, hvorpaa Udstykningen her i Landet fremmedes. Det var deres Mangel paa Holdning i den sociale Lovgivning, der sidst har vist sig i deres Stilling til Aldersrenteprincippet, som de ikke blot har bragt i Miskredit ved Lovens Udførelse af dette Princip, men yderligere bringer i Miskredit ved, at en Række af deres Medlemmer rejser rundt i Landet og agiterer for at gaa bort fra Aldersrenteprincippet, fra den Linie, vi har fulgt siden nogle og halvfems. Det var endelig deres Bortgang fra Forstaaelsen af hele den sociale Konstruktion af Samfundet, som laa i Andelsbevægelsen, og som er endt i Partiets Samarbejden med den udprægede Kapitalisme for at holde en Trustlov ude fra Landets Lovgivningsamlinger.